

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **Pražská plynárenská Distribuce, a.s.**, IČO: 21031088,
se sídlem U plynárny 500/44, Praha 4 – Michle,
zastoupená JUDr. Sylvií Sobolovou, advokátkou
se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1 – Nové Město,

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7 – Holešovice,

za účasti **T. P.**
bytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2024, č. j. UOOU-00310/23-28,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 6. 12. 2022, obdržela Pražská plynárenská, a.s., IČO: 274 03 505, se sídlem U Plynárny 500, 145 08 Praha 4 (dále jen „Původní PPD“) od osoby zúčastněné na řízení (dále jen „žadatel“) žádost, v níž od ní žadatel požadoval poskytnutí následujících informací podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „informační zákon“):
 1. *Seznam plynárenských zařízení ve vlastnictví cizích vlastníků, která provozuje Pražská plynárenská Distribuce, a.s. ve struktuře:*
 - *název vlastníka*
 - *katastrální území, kde se plynárenské zařízení nachází*
 2. *Seznam vlastníků plynárenských zařízení, s nimiž má Pražská plynárenská distribuce, a.s., uzavřenou smlouvu na nájem plynárenského zařízení.*
 3. *Seznam vlastníků plynárenských zařízení, kterým platí spol. Pražská plynárenská Distribuce, a.s., nájem za používání jejich plynárenských zařízení.*
2. Žadatel následně sdělil, že netrvá na vyřízení bodů 2. a 3. žádosti. Předmětem řízení tak zůstal bod 1. žádosti o informace.
3. Původní PPD rozhodovala o žádosti žadatele vícekrát a její rozhodnutí bylo vždy zrušeno žalovaným. Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2024, č. J. OP/480/2022/ZDF-VIII žádost o informace původní PPD po čtvrté odmítla.
4. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání. Dne 2. 8. 2024 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým rozhodl tak, že postup žalobkyně při vyřizování bodu 1 žádosti spočívající ve vydání nového rozhodnutí o žádosti se potvrzuje (dále jen „výrok II“) a rozhodnutí o žádosti zrušil a věc vrátil žalobkyni k novému projednání (dále jen „výrok I“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobkyně předně namítá, že vznikla zápisem do OR dne 18. 12. 2023 a je právní nástupkyní původní PPD, na níž nepřešly žádné povinnosti týkající se vyřizování žádosti o informace, které byly v minulosti doručeny původní PPD.
6. Žalobkyně nevydala rozhodnutí ze dne 22. 2. 2024. Napadeným rozhodnutím je tak věc vracena subjektu, který ve věci vůbec nerozhodoval a ani není oprávněn rozhodovat. Žalobkyně není subjektem, kterému byla žádost adresovaná.
7. Informační povinnost je povinností veřejnoprávní, která je povinnému subjektu stanovena zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Přechod informační povinnosti na žalobkyni nelze ze zákona dovodit. Přeměna společnosti nemůže mít za následek přenos výkonu veřejné moci (autoritativně rozhodnout o poskytnutí informace, či o jejím odepření) na jiný než zákonem určený subjekt.
8. Žalobkyně trvá na tom, že k přechodu práv a povinností povinného subjektu z titulu informačního zákona nemůže dojít ani v důsledku přeměny v podobě fúze sloučením ze zanikajícího povinného subjektu na subjekt, který je jeho právním nástupcem ve smyslu zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev. Podmínkou pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

to, aby nástupnická společnost mohla vyřídit žádost o informace určenou zaniklé společnosti je, že sama musí být povinným subjektem podle informačního zákona. Povinným subjektem se obchodní společnost může stát pouze originárně, z informačního zákona, nikoli v důsledku přechodu práv a povinností fúzí. Práva a povinnosti vyplývající z informačního zákona nejsou součástí univerzální sukcese. Na žalobkyni povinnosti PPD nepřesly.

9. Povinné subjekty odlišné od státu vystupují (dle informačního zákona) ve dvojí pozici: jsou to osoby mající veřejné subjektivní právo a povinnost poskytovat informace a zároveň jsou nadány mocí o poskytnutí či neposkytnutí informace autoritativně rozhodnout (viz rozsudek NSS č. j. 7As 239/2021-24).
10. Žádost žadatele původní PPD odmítla, žadatel podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Napadené rozhodnutí je adresováno jinému prvostupňovému orgánu, než který zrušené rozhodnutí původně vydal. Správní řád nezná postup, podle kterého by mohlo dojít ke změně (právnímu nástupnictví) prvostupňového orgánu. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.
11. Napadené rozhodnutí není odůvodněno, jelikož neobsahuje odůvodnění, proč žalovaný považuje žalobkyni za osobu povinnou k vyřízení žádosti.
12. Žalobkyně dovozuje, že žalovaný považuje žalobkyni za osobu, která vstoupila do práv a povinností původní PPD jako povinného subjektu. Tento závěr, který žalobkyně pokládá za nesprávný, není v napadeném rozhodnutí nijak odůvodněn. Veřejnoprávní povinnosti se vztahují pouze k osobě, které byly uloženy a nepřecházejí na právní nástupce (viz rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2008, č.j. 5 Afs 129/2005-112).
13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žádost o poskytnutí informací byla původně podána u obchodní společnosti mající postavení povinného subjektu, konkrétně veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Požadované informace se přitom vztahovaly k její činnosti, tedy spadaly do její působnosti. Původní povinný subjekt měl ve vztahu k žádosti informační povinnost ve smyslu zákonné úpravy.
14. Při absenci výslovné právní úpravy žalovaný upřednostnil výklad, že ve vyřízení žádosti je povinna pokračovat žalobkyně, neboť neexistuje jiný právní subjekt, který by tak mohl učinit. Žalovaný vzal za nesporné, že žalobkyně s ohledem na svou majetkovou strukturu a svůj účel má postavení povinného subjektu dle informačního zákona, který má povinnost poskytovat žadatelům informace vztahující se k její působnosti. Žalobkyně je právním nástupcem PPD. Pokračuje ve stejné činnosti a podle informací publikovaných ve veřejném rejstříku na žalobkyni přešlo veškeré jmění původního povinného subjektu. Žalobkyně je univerzálním sukcesorem původní PPD, což sama v podané žalobě i uvádí, zůstává členem koncernu Pražská plynárenská a. s., sídlí na stejné adrese a vystupuje pod takřka stejnou obchodní firmou jako její právní předchůdkyně, jelikož evidentně pokračuje ve stejné činnosti (viz webové stránky žalobkyně) a má stejné personální složení, proto žalovaný dovodil, že žalobkyně je právní nástupcem PPD a povinným subjektem ve smyslu informačního zákona.
15. V podané replice žalobkyně odmítla argumentaci žalovaného a setrvala na svém tvrzení. Podle žalobkyně neexistuje žádný právně relevantní důvod umožňující přikázat žalobkyni vyřídit žádost o informace určené jinému subjektu. Na tom nic nemění ani skutečnost, zda sama žalobkyně je povinnou osobou dle informačního zákona. Žadateli nic nebrání podat

žádost totožného znění nově přímo žalobkyni, pak by žalobkyně byla povinna ji vyřídit. Zánikem původní PPD není žadatel na svých právech krácen.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) v souladu s § 51 s. ř. s. o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci jednání ve věci nepožadovali, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Skutkový stav, vyplývající z předloženého správního spisu není mezi účastníky sporný.
18. Podstatou řešené věci je otázka, zda na žalobkyni jako právní nástupkyni původního povinného subjektu přešly veřejnoprávní povinnosti konkrétně vyplývající z informačního zákona.
19. Právo na informace patří mezi ústavně zaručená základní (politická) práva, jejichž meze mohou být upraveny pouze zákonem a z úzkého okruhu důvodů. Článek 17 Listiny, která je součástí ústavního pořádku České republiky, zaručuje svobodu projevu a právo na informace. Účel práva na informace přesvědčivě vymezila judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Konstatovala, že „*svoboda projevu - včetně v ní dle čl. 10 odst. 1 Úmluvy obsažená svoboda přijímat informace - představuje jeden z nejdůležitějších základů demokratické společnosti*“ (Pl. ÚS 25/21), „*smyslem práva na informace je kontrola činnosti veřejné správy, mj. též kontrola vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s veřejným majetkem*“ (NSS 1 As 17/2008-67, Sb. NSS č. 1627/2008), že „*poskytování informací o činnosti orgánů veřejné moci je v našem civilizačním prostoru obecným standardem demokratických právních států, který logicky vyžaduje jisté finanční zatížení orgánů veřejné správy*“ (NSS 6 As 79/2006-58, Sb. NSS č. 1342/2007), jakož i to, že „*povinný subjekt není oprávněn jakkoli zkoumat a zabývat se otázkou účelnosti a důvodnosti žadatelovy žádosti či jeho motivy*“ (NSS 6 As 79/2006-58, Sb. NSS č. 1342/2007). „*Povinný subjekt má hledat způsoby maximálního vyhovění podané žádosti a nikoliv důvody, jak jejímu vyhovění zabránit*“ (III. ÚS 3339/20).
20. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, *jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
21. Skutečnost, že obchodní společnosti mohou být povinnými subjekty ve smyslu informačního zákona, je součástí dnes již poměrně konstantní judikatury, o čemž svědčí rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. října 2011, č. j. 1 As 114/2011-121, dále ze dne 8. září 2011, č. j. 9 As 48/2011-129, ze dne 16. listopadu 2010, č. j. 9 Ans 7/2010-59, ze dne 15. října 2010, č. j. 2 Ans 7/2010-175, ze dne 6. října 2009, č. j. 2 Ans 4/2009-93, ze dne 29. května 2008, č. j. 8 As 57/2006-67.
22. Z veřejného rejstříku soud ověřil, že jediným akcionářem žalobkyně je Pražská plynárenská a.s., která je ze 100% ve vlastnictví hlavního města Prahy. V souladu se závěry vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 349/2016–23, a na něj navazujícího nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 1262/17, je žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., neboť je tzv. veřejnou institucí - uvedené žalobkyně ani nezpochybňuje.

23. Povinným subjektem byla rovněž právní předchůdkyně žalobkyně, Pražská plynárenská Distribuce a.s., člen koncernu Pražská plynárenská a.s. Rovněž o uvedeném není sporu.
24. Z obsahu obchodního rejstříku vyplývá – a opět jde o nespornou skutečnost - že žalobkyně byla na základě fúze sloučena se zanikající společností Pražská plynárenská Distribuce a.s., člen koncernu Pražská plynárenská a.s. (původní PPD), a to dnem 1. 7. 2024.
25. Obecně fúze je označením procesu přeměny právnických osob, při němž dochází k jejich právnímu spojování. Rozlišuje se přitom fúze sloučením a splynutím. Při fúzi sloučením dochází k zániku jedné nebo více společností a přechodu jejich jmění na jednu ze společností účastných na fúzi, která vstupuje do právního postavení zanikající společnosti. Při fúzi splynutím dochází k zániku dvou nebo více společností a přechodu jejich jmění na nově vzniklou nástupnickou společnost, která vstupuje do právního postavení všech zanikajících společností.
26. V daném případě je žalobkyně nástupnickou společností, na níž přešlo jmění zanikající společnosti původní PPD.
27. Podle § 61 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, *fúzí sloučením dochází k zániku společnosti nebo družstva nebo více společností nebo družstev a přechodu jmění zanikající společnosti nebo družstva na nástupnickou společnost nebo družstvo; nástupnická společnost nebo družstvo vstupuje do právního postavení zanikající společnosti nebo družstva, nestanoví-li zvláštní zákon něco jiného.*
28. Platí, že nástupnická společnost stává univerzálním právním nástupcem zanikajících společností, pokud není stanoveno jinak.
29. Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016–64).
30. Žalobkyni je nutno přisvědčit, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou přechodu práv a povinností ze zaniklé původní PPD výslovně nezabýval.
31. Městský soud nicméně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nutno z tohoto důvodu rušit.
32. Jak se podává z obsahu napadeného rozhodnutí a jak vyplývá z nesporného skutkového stavu, žadatel podal žádost o informace dne 6. 12. 2022. Žádost (po v napadeném rozhodnutí popsáných vadných procesních krocích původní PPD) původní PPD vyřídila dne 22. 2. 2024 a to tak, že ji odmítla s tím, že ze strany žadatele jde o zneužití práva.
33. Odvolání ve věci podal žadatel, původní PPD předložila žalovanému spisový materiál dne 1. 3. 2024 se stanoviskem, v němž zopakovala důvody, které ji k odmítnutí žádosti vedly.
34. Ani v odvolání, ani ve stanovisku účastníci odvolacího řízení logicky nenamítali (a namítnout ani nemohli), že by v důsledku univerzální sukcese nepřešly povinnosti plynoucí z informačního zákona na nový subjekt, a tedy odvolání nelze z tohoto důvodu vyhovět, neboť v té době žalobkyně ještě neexistovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

35. Skutečnost, že žalovaný pokládá žalobkyni za právní nástupkyni PPD, vyplývá z rozhodnutí žalovaného, který s ní jako s povinným subjektem jednal a v záhlaví napadeného rozhodnutí ji za nástupnický povinný subjekt označil. To, že žalobkyni pokládá za povinný subjekt, pak vyplývá i z bodu 20 napadeného rozhodnutí – určení nadřízeného orgánu.
36. Městský soud v Praze uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jaký skutkový stav vzal žalovaný za prokázaný a jak jej právně posoudil a proč. Je rovněž zřejmé, že žalobkyni pokládá za právní nástupkyni původní PPD a jako s takovou s ní také jedná. Jelikož v podaném odvolání ani ve stanovisku účastníků řízení nebylo namítáno, že univerzální sukcese v důsledku fúze se netýká povinností vyplývajících z informačního zákona, není vadou napadeného rozhodnutí, že se v jeho odůvodnění žalovaný touto otázkou výslovně podrobněji nezabýval.
37. Co se týká žalobní námitky napadající nezákonnost rozhodnutí, soud uvádí následující:
38. Správní řád ani informační zákon neřeší přechod práv a povinností v případě zániku povinné osoby. Určitým vodítkem může být ustanovení § 69 s.ř.s. podle kterého je *žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla*. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007-39, které však řeší toliko určení místní příslušnosti soudu, platí, že *„přijatým výkladem je nutno umožnit soudní přezkum rozhodnutí zrušeného správního orgánu, aniž by došlo k újmě na straně žalobce, nelze tedy například připustit, že by takový přezkum nebyl z principu možný“*.
39. Výklad zaujatý žalovaným, tedy že primárně je třeba informační zákon vykládat tak, že žadateli jsou vyžádané informace zásadně poskytovány a interpretace zákona musí směřovat k tomu, aby informace poskytnuty byly a nikoli k tomu, jak umožnit osobě povinné se této povinnosti vyhnout, vedou soud k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné.
40. Pokud by totiž soud zaujal výklad opačný, vedlo by to k závěru, že žadateli nebude možno informace poskytnout nikdy, pokud povinný subjekt zanikl. Tedy že povinnost poskytnout informace zaniká spolu s povinnou osobou. Pak by totiž mohlo dojít k tomu, že by povinný subjekt záměrně svou právní osobnost převáděl na stále nové nástupnické subjekty a povinnosti poskytnout informace by se tím navždy vyhnul. Takový závěr by však byl v rozporu se samotným principem práva na informace.
41. Odpověď na klíčovou otázku, zda v důsledku fúze přešlo na žalobkyni postavení povinného subjektu podle informačního zákona, a tedy povinnost vyřídit žádost o informace, k jejímuž vyřízení byl původně povinen její právní předchůdce, podává rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2014, č. j. 30 A 62/2013 – 78, který vyslovil, že: *„Pokud územní samosprávný celek založí (v souladu se zákonem) pro výkon své samostatné působnosti právnickou osobu, musí být tato právnická osoba zavázána povinností poskytovat ohledně své činnosti související se samostatnou působností územního samosprávného celku informace žadatelům dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Tuto povinnost nemůže územní samosprávný celek obejít ani tím, že jím založené právnické osoby budou za stejným účelem zakládat další právnické osoby, v nichž budou většinovými vlastníky s rozhodujícím vlivem (být zprostředkovaným) územního samosprávného celku na tvorbu a obsazení statutárních orgánů takových právnických osob a na kontrolu jejich činnosti.“*

42. Městský soud konstatuje, že zákon č. 125/2008 Sb. ani informační zákon nevylučují přechod práv a povinností vyplývajících z informačního zákona na nástupce zaniklé společnosti, univerzální sukcesor se proto stává jejich nositelem. *A contrario* lze k tomu dále uvést, že žalobkyně by neuspěla s podanou žalobou za situace, kdy by se v důsledku přeměny dle zákona č. 125/2008 Sb., stala subjektem, který vypadl z definice veřejné instituce coby povinné osoby podle § 2 odst. 1 informačního zákona. Taková situace však v projednávané věci nenastala
43. Obdobnou otázkou, a to otázkou procesního nástupnictví žalobkyně, se zdejší soud zabýval v usnesení ze dne 16. 1. 2025, č. j. 9 A 32/2024 – 124, v jehož bodě 12 se uvádí:
- „I když podle závěrů Nejvyššího správního soudu „na fyzickou či právnickou osobu, jíž jsou ukládány povinnosti podle informačního zákona, nelze nahlížet jako na klasický správní orgán ve smyslu svazku kompetencí, ale je třeba brát v potaz, že tyto osoby v řízení disponují vlastními veřejnými subjektivními právy, jejichž ochrany se mohou domáhat v řízení před správními soudy. Nelze na ně tedy bez dalšího mechanicky aplikovat judikaturu, která vychází z premisy, že správní orgán nemá veřejná subjektivní práva, resp. že postupem nadřízeného orgánu vůči podřízenému orgánu nemohou být zasažena žádná veřejná subjektivní práva“ (cit. rozsudek ze dne 4. 11. 2021, č. j. 7 As 239/2021 – 24, bod 16), tyto závěry je nutno vykládat právě s ohledem na výše předestřené dvojí postavení povinného subjektu. Nelze pominout, že povinný subjekt poskytováním informací dle informačního zákona naplňuje veřejná subjektivní práva žadatelů o informace, přičemž jenom zákon stanoví, jaká entita naplňuje znaky povinného subjektu. Otázka, zda je nějaká entita povinným subjektem, je tedy otázkou ryze veřejnoprávního charakteru. Přeměna obchodní korporace fúzí sloučením je oproti tomu institutem soukromého práva. Tento akt soukromého práva proto bez dalšího nevede k zániku veřejnoprávního postavení povinného subjektu (správního orgánu), pokud nástupnická společnost nadále naplňuje znaky povinného subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona a pokud fakticky pokračuje v činnosti své předchůdkyně. V takovém případě se nástupnická společnost stává nositelkou svazku kompetencí, které před fúzí náležely jejímu právnímu předchůdci. Opačný výklad by vedl k závěru, kdy by pouhým soukromoprávním aktem (fúzí sloučením) mohlo dojít k ukončení správního (veřejnoprávního) řízení o poskytnutí informace, či k zániku veřejnoprávní povinnosti k poskytnutí informace. Tím by došlo aktem soukromého práva k zásahu do veřejných subjektivních práv žadatele o informaci, a tudíž je nutno takovýto výklad odmítnout. K zániku postavení povinného subjektu může dojít pouze z veřejnoprávních důvodů, tedy pokud posuzovaná entita ztratí atributy povinného subjektu dle informačního zákona. Nadto je nutno dbát na kontinuitu zahájeného řízení, v němž žadatel podal žádost o informace, a nelze nedůvodně nutit takového žadatele k podání opakované žádosti.“*
44. Soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když vyhověl odvolání žadatelky a věc vrátil žalobkyni k dalšímu řízení, neboť povinnost vyplývající z informačního zákona na žalobkyni jako univerzální sukcesorku původní PPD přešla.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

46. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřislouží. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.
47. Osobě zúčastněné na řízení nebyla ze strany soudu uložena žádaná povinnost, s níž by byl spojen vznik nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu